Vyfde Jaer. N° 35. Zaturdag, 28 Augustus 1858.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt eens per week, 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by de W^e J.-P. COLLÊE, boekdrukker en uitgever van dit blad, groote markt, n° 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz, moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement vooraf betaelbaer is bepaeld op 5 fr. per jaer.
» » » 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk . . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . 15 »
De reklamen » » . . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, ofwel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 28 AUGUSTUS.

Eene nieuwe ministeriele kluchtt.

In Amerika komen er van tyd tot tyd kluchtspelers op, die alle slach van aerdigheden ter wereld brengen om het volk zyn geld af te doen. De vermaerdste is zekere Barnum, die zich bezonderlyk onderscheidt in allerhande tentoonstellingen. Eenigen tyd heeft hy eene expositie gedaen van zuigende kinders; later dacht hy er eene uit van voedster-moeders of zoogsters, en men beweert dat hy er nu eene gaet inrigten van bulten.

Hé wel, wy kennen niet in Amerika, maer in Belgie eenen man die bekwaem is om het Barnum af te doen in zake van expositien: die man is M. Rogier. Onder alle opzigten zou de Amerikaner tegen onzen minister te kort komen.

M. Rogier is, om zoo te zeggen, met de expositie-ziekte bezeten. Er is niets ter wereld dat hy niet ten toon stellen zou, en vond hy daertoe niets meer onder de kap des hemels, wy kennen hem in staet om zyn eigen zelven te exposeren.

Onze minister wil nu toonen dat hy voor den amerikaenschen Barnum niet wyken moet, en, zoo als men het ons uit Brussel deze week schreef, wil hy nu aldaer, in de september-dagen, eene *expositie van schooljongens* hebben!

De brief waerby M. Rogier die amerikaensche *farce* voorschryft, draegt de dagteekening van 13 augustus, en is ook toegezonden geweest aen de priesterlyke kollegien die door de stedelyke besturen beschermd worden. « Hoe meer jongens gy naer Brussel kunt leiden, » zegt de minister, « hoe beter. » — Men kan gemakkelyk denken wat voor een onthael men in die kollegien aen den brief van den ministerielen kluchtspeler gedaen heeft.

Voor hem is alles spektakel, is alles een marktschreeuwers tooneel, en wanneer hy zynen belachelyken brief teekende, dacht hy nooit op den smaed dien hy aldus het onderwys aendeed. Voor hem is de school het geheiligde niet van het onderwys en van de opvoeding, zy is geene afdeeling van het vaderlyk huis: de school voor M. den minister is eenen theater, op welken de schoolkinders moeten klimmen om het ministerie toe te juichen.

Maer by die zoo gewigtige redens zyn er nog andere, op welke M. Rogier, in zyne kwaliteit van ouden schoolmeester, had moeten denken: zal die *expositie* van schooljongens de vaders en moeders behagen? Is zy van aerd om aen de jonge leerlingen de rust en de zedigheid te doen beminnen welke aen eene goede opvoeding noodig zyn?

Het publiek zal er over oordeelen. Wat ons betreft, wy zien daer in niets anders dan een natuerlyk gevolg van dit lawytmakers-politiek, hetwelk wylen de *Messager de Gand* met den spotnaem van *politique-Franconi* bestempelde, en dat in 1852 viel te midden van het gelach van gansch Belgie.

Wy vernemen zoo even dat M. Rogier van zin is zyne expositie te volledigen met de jonge schoolmeisjes ook naer Brussel te doen komen. — Bravo! ministers, gy hebt Barnum overwonnen! De Amerikaner staet te kyken.

—

M. Rogier keert stellig terug naer de politiek Franconi.

De *Messager* noemde hem in den tyd een koordendanser, en de *Broedermin* een charlatan.

Wy zouden ons nooit zulke uitdrukkingin toelaten, maer wy moeten bekennen dat de twee liberale bladen, zoo niet kiesche, dan toch juiste benamingen gevonden hebben.

Evenwel dient men M. Rogier een weinigje te sparen.

Wy vergeven hem nog al ligt dat hy de Konstitutie ter zyner eere liet *illustreren;* M. Rogier bemint de *pose*, gelyk de jonge juffers de schoone linten.

Wy konden nog al over de exhibitiën van ajuinen en roode koolen, van aerdappelen en betteraven, en zelfs van garde-civieken.

Maer het gaet toch buiten schroom, wanneer M. Rogier onze kinderen wil exhiberen.

Beeldt u eens in, lieve lezers, eene parade van kleine figuristen; eenen défilé van syntaxisten, en eene inspektie van Rhetoristen!

Ziet gy daer hun' professor, die gedurende tien maenden het bevel voert over een bataljon *rosa, rosæ, rosam*, en die door den kapitein van zyne kompagnie als eene middenmatige garde aenzien wordt, te Brussel hervormd worden in eenen kommandant van peloton?

Rhétorique! par le flanc droit! par file à gauche! Bekent met my dat het aerdig zal passen aen hem, die drie maenden lang in *extase* heeft gestaen voor de *Miloniana* van Cicero.

De heer Rogier, wetende dat de Belgen gelyk zyn voor de wet, en dat het onderwys vry is, heeft de leerlingen van het byzonder onderwys in de *reserve* gesteken, om ze te huis te kunnen laten.

'T en ware dat hy van die leerlingen eene kompagnie van disciplien wilde maken, welke hy in 't kamp van Beverloo zou doen de revue passeeren; aengezien zy niet weerdig zyn het aengezigt van M. Rogier in de hoofdstad te komen aenschouwen.....

Wy zullen zien: maer 't is in allen gevalle spytig dat de Franconi's-toeren van M. Rogier altyd zoo veel geld aen het land moeten kosten.

Indien M. Rogier er zoodanig aen houdt dat de studerende jeugd paraden en revues maekt, zou hy niet kunnen eenige inspekteurs naer de provinciën zenden? De ouders der leerlingen zouden dit liever hebben, en de leerlingen misschien ook.

Een protestantsch schryver komt eene merkweerdige statistiek op te maken, nopens de gevolgen der huwelyken tusschen bloedverwanten. Wy deelen dezelve hier mede, al ware het maer om te doen zien, hoe de protestanten altyd meer en meer de wysheid herkennen der Roomsch katholyke Kerk in het daerstellen der beletsels voor het huwelyk.

In de geneeskundige vergadering, welke onlangs plaets heeft gehad te Washington, heeft doktoor Bemis, uit Kentucky, een zeer belangryk verslag aengeboden nopens de rampzalige gevolgen welke de huwelyken tusschen bloedverwanten naer zich slepen.

De menigvuldige nasporingen die M. Bemis gedaen heeft hebben hem bewezen dat de tien honderdsten der doofstommen, de vyf honderdsten der blinden, en de vyftien honderdsten der krankzinnigen, geplaetst in de verscheidene gasthuizen der Vereenigde-Staten, voortgesproten zyn uit het huwelyk van neef en nicht in den eersten graed. Op een getal van 787 huwelyken tusschen bloedverwanten, bestatigd door M. Bemis, heeft deze laetste zich kunnen overtuigen dat 256 dier huwelyken kinderen voortgebragt hadden die blind zyn, doofstom, krankzinnig, enz.

Het is byzonderlyk in den Staet Ohio, dat M. Bemis

DE BESTE AENBEVELING.

De sneeuw bedekte den grond. De wind waeide hevig door het geboomte, dat van zyne bladeren ontdaen was, en hoewel het helder was, scheen de geheele streek uitgestorven te zyn: zoo doodsch was het op de uitgestrekte vlakte.

Slechts een persoon ging er over den kronkelenden weg: het was een jonge boer, wiens openhartig gelaet iedereen op het eerste gezigt moest innemen.

Het zondagskleed dat hy droeg, toonde genoegzaem, dat hy niet naer zyn werk ging; maer een bezoek, ergens in de nabuerschap, ging afleggen.

Antoon — zoo heette de jonge boer — ging naer het landgoed van den graef d'Elville, die eene schoone boerdery te verpachten had, welke de jongeling geerne voor zich zoude gehad hebben.

Er waren verscheidene liefhebbers voor de pachtery, en Antoon zou er niet aen gedacht hebben het getal mededingers te vergrooten, als een zyner beschermers, de notaris van den generael, hem er niet had toe aengezet, en ter ondersteuning van zyne vraeg, een brief van aenbeveling voor den graef had mede gegeven.

Al had hy den brief niet gehad, dan niettemin had Antoon verdiend, dat hem de boerdery gegeven werd; want hy was wel is waer niet ryk; maer hy bezat al de goede hoedanigheden, die hem in de wereld moesten doen vooruit komen: hy was vlytig en regtschapen, en verstandiger boer was er zeker in den geheelen omtrek niet.

Moedig stapte hy dus voort.

Hy zag reeds de daken van het kasteel van den graef, welke met een glinsterend sneeuwkleed overtrokken waren, toen onverwachts een akelig geluid zyne ooren kwam treffen. Het steeg op uit eene diepe gracht, langs den weg, welken hy volgde. Antoon snelde naer de plaets van waer het geluid kwam, en bemerkte weldra een kleine hond, die half onder den sneeuw begraven, vergeefsche poogingen deed, om naer boven te klouteren.

Zoodra het arme dier den jongeling gewaer werd, ging het op de achterpooten staen, en verdoobbelde zyn hulproepend geschreeuw. Antoon was medelydend van aerd, en daer waer hy kon zou hy den ongelukkige geholpen hebben. Daerenboven herkende hy het hondje, hy wist dat het den eigendom was eener arme vrouw, die by hem in de buert woonde, en welke zeker pynlyk over dat verlies zou aengedaen zyn, omdat het haer eenig gezelschap was.

Om zich te verzekeren riep hy het hondje by zynen naem, en nu blafte het nog harder en kwispelde vrolyk met den staert. Toen hy niet meer twyfelde besloot hy het diertje te redden. Hy bemerkte aldra eene plaets, waer de rand van de gracht minder steil was en dus ook met minder gevaer kon bereikt worden, dan op de plaets waer hy zich bevond.

Herhaelde malen slibberde hy op den sneeuw en het ys uit; maer het gelukte hem toch eindelyk het beestje te bereiken. De beide pooten van den hond waren jammerlyk gekwetst en het diertje bibberde van koude. Met dien last op den arm klauterde Antoon naer den weg terug, en zette daerna zynen togt naer het kasteel voort.

De graef d'Elville was een generael, die in den oorlog grys geworden was, en nog maer korten tyd in de nabuerschap woonde. Men hield hem gewoonlyk voor een ruw, lastig en rusiezoekend man, en dien men moeijelyk benaderen kon. Zelfs als hy het eens goed meende en eene weldaed bewees, dan had hy iets barsch in zyne manieren, dat de meeste menschen vrees aenjoeg. Daer hy zeer opvliegend van aerd was, durfde men hem, by de minste ontvlamming zyner driften, niet onder de oogen zien — met een woord, zyne goede hoedanigheden werden door de uitwerksels van zynen kwaden luim bedorven.

Onze jonge pachter kende den ouden heer slechts van hooren zeggen. Hy liet den hond in de voorkamer en deed zich door den knecht aendienen, als brengende eenen brief van den notaris.

Lang bleef de knecht weg; maer eindelyk deed hy de deur van de kamer des generaels open en wenkte den boer, dat hy binnen zou komen. Antoon ging binnen; maer bleef bevend op den dorpel staen, toen hy den ouden generael allerhande harde woorden hoorde uitbraken.

— Drommels! het is wel verbruid dat men my gerust wil laten eten! riep hy. Hei daer! wat wilt ge van my? raesde hy voort zich tot den pachter wendende.

— Ik bid u om vergiffenis, mynheer de generael; ik kan wel eens terugkomen... stamelde Antoon, terwyl hy, met eene slinksche buiging, afscheid wilde nemen.

— Sta! en nu gy eenmael hier zyt, spreek op.... Gy komt van mynen notaris?

— Om u te dienen! mynheer de generael.

— Om my te *chagrineeren*.... Gy hebt een brief, geef hem hier.

— Ziedaer, mynheer.

De generael greep den brief met eene zekere onstuimigheid vast, en mompelde by zich zelven: « Ik ben benieuwd of die pennelekker den koop van dat bosch in orde heeft gebragt. Ik zal niet eerder op myn gemak zyn voor dat ik den koopbrief onderteekend en op zegel heb staen.... »

Hy brak den brief middelerwyl open en begon hem te lezen; maer eensklaps liep hy vlugtig, met een vergramd oog, den brief door en brak los: « Daer staet geen woord van den koop in; dat heeft hy zekerlyk weêr vergeten.... Ha! dat zal ik hem doen opbreken!.... Al die menschen gelyken op elkander.... Heeft de notaris u geene mondelingsche boodschap gegeven?

— Neen, mynheer de generael.